

Περίσσευμα «Λόγου» και «πεινώντες» καρδίες ...!

του π. Αντωνίου Χρήστου*.

Αγαπητοί Αναγνώστες στο σημερινό μας άρθρο, με το παράξενο κάπως τίτλο μας, έχει σκοπό (και το δηλώνουμε από την αρχή) να δείξουμε ότι είμαστε σε μια εποχή που ο λόγος Του Θεού (και με λ μικρό αλλά και με Λ κεφαλαίο) πλεονάζει, λόγω δραστηριοτήτων τόσο σε επίπεδο Ιεράς Συνόδου, όσο και Ιερών Μητροπόλεων, Ενοριών αλλά και εκκλησιαστικών καναλιών και φορέων, αλλά από την άλλη ο σύγχρονος πιστός να έχει κορεστεί ή απροσανατολιστεί και να δείχνει όλη αυτή η προσπάθεια να μην έχει και τα ανάλογα αποτελέσματα! Ας ξεκινήσουμε...

Όποιος μελετήσει το θέμα της πείνας τόσο σε παγκόσμιο επίπεδο, όσο και σε τοπικό σε συγκεκριμένες περιοχές, είναι ότι οι διατροφικές ανάγκες των ανθρώπων είναι συγκεκριμένες και οι διαθέσιμοι πόροι δεν επαρκούν για να τις καλύψουν. Αποτέλεσμα είναι ο υποσιτισμός και πολλές φορές ακόμη και σε μικρά παιδιά να φέρνει τον θάνατο! Κάτι ανάλογο αλλά με την αντίστροφη πλέον έννοια συμβαίνει στις μέρες μας, την εποχή του διαδικτύου και των υπολογιστών, που ότι ανεβαίνει γίνεται κτήμα όλης της παγκόσμιας κοινότητας, είναι για το θέμα της «πνευματικής τροφής», των τόσων ομιλιών που μπορεί κανείς να βρει, να ακούσει και να μελετήσει.

Τι να πει κανείς για τα τόσα ωραία συνέδρια που διοργανώνει με τις αντίστοιχες συνοδικές της Επιτροπές η Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της

Ελλάδος. Ολόκληρες εισηγήσεις και μελέτες που γίνονται σε επίπεδο Θεολογικό, Επιστημονικό, Λειτουργικό, Αντιαιρετικό, Μουσικολογικό, Πολιτιστικό, αλλά και Εθνικής και Θρησκευτικής ταυτότητας που στη συνέχεια τα πρακτικά εκδίδονται και γίνονται και βιβλίο, πέρα από τις ομιλίες που υπάρχουν και μεταδίδονται πολλές φορές και ταυτόχρονα αλλά και μαγνητοσκοπημένα. Το ίδιο και σε επίπεδο πρωτοβουλιών Ιερών Μητροπόλεων με τοπικό και πανελλήνιο ενδιαφέρον. Αλλά και πολλές δραστηρίες Ενορίες δεν πάνε πλέον πίσω! Τι να πει κανείς για τα «Δημήτρια» τόσο του ομώνυμου Δήμου, που έχει περάσει σχεδόν όλος ο μαναχισμός του Αγίου Όρους και της Πατρίδος μας, η μισή Ιεραρχία της, άλλοι Ιεράρχες από εξωτερικό και τόσοι άλλοι Καθηγούμενοι και Ηγουμένες από άλλα σημαντικά μοναστήρια της πατρίδος μας. Το ίδιο σχεδόν και στα «Δημήτρια» στο Βύρωνα, στον Άγιο Δημήτριο Όπλων, αλλά και άλλες σημαντικές προσπάθειες άλλων Ναών όπως το «Ενορία εν δράσει» της Ευαγγελίστριας Πειραιώς με τρεις μήνες και καθημερινές εκδηλώσεις και λειτουργικές ευκαιρίες και ομιλίες. Θα κλείσουμε την αναφορά μας και στον Προφήτη Ηλία στο Κόρμπι της Βάρης με τα λεγόμενα «Θεσβίτεια» που διοργανώνει από το προηγούμενο Καλοκαίρι. Επίσης και οι Θεολογικές μας σχολές και οι Ανώτατες Ακαδημίες, καθώς και το Ίδρυμα Ποιμαντικής Επιμόρφωσης της Αρχιεπισκοπής, παράγουν συνέδρια, επιμορφώσεις και αντίστοιχο σημαντικό θεολογικό έργο, αν και απευθύνονται σε αρκετά πιο εξειδικευμένο ακροατήριο και προϋποθέτει μια σημαντική θεολογική προπαιδεία.

Επομένως «ο σπόρος» κατά την γνωστή μας παραβολή του «Καλού Σπορέως» που διαβάζεται την Κυριακή Δ΄ του Λουκά, σε αυτή την δύσκολη μεν, αλλά και με πολλές δυνατότητες εποχή μας, πέφτει! Το θέμα είναι διαχρονικά σε τι «καρδιές» και διάνοιες πέφτει! Ζητούμενο πάντα είναι η «εύφορη» και «γόνιμη γη» (των καλοπροαίρετων ανθρώπων που αναζητούν την αλήθεια) για να καρποφορήσει. Όμως δυστυχώς πλεονάζουν οι άλλες κατηγορίες: α) Του δρόμου και των πουλιών (των αδιάφορων ανθρώπων) β) του πετρώδες-βραχώδες εδάφους (των σκληρόκαρδων ανθρώπων) και γ) της ακανθώδης περιοχής (των ανθρώπων που βάζουν προτεραιότητα τις ηδονές του βίου) με αποτέλεσμα αν και η παραγωγή Θεολογικού λόγου που μπορεί και μεταδίδεται ταυτόχρονα από την μία γωνιά του πλανήτη στην άλλη, οι άνθρωποι στρέφονται σε άλλα ενδιαφέροντα άσχετα με αυτά και είτε δεν τους μένει χρόνος να ακούσουν, είτε

ακούν μεν αλλά γρήγορα ξεχνάνε και σίγουρα δεν μπορούν να προσπαθούν να εφαρμόσουν και να μετανοήσουν!

Οι καρδιές «πεινούν» και «διψούν» και ενώ έχουν «καθαρές τροφές» να «χορτάσουν» και να «ξεδιψάσουν» αυτοί προσπαθούν όπως ο Άσωτος να τραφούν με «»Ξυλοκέρατα» ή να πιούν από τα «βρομόνερα» που επίσης ανθούν και πλεονάζουν στις μέρες μας. Στο χέρι μας λοιπόν είναι τι θα ακούσουμε, πως θα περάσουμε και αξιοποιήσουμε τον πολύτιμο χρόνο μας και αν θα αφήσουμε ΤΟΝ ΛΟΓΟ, τον ίδιο τον Χριστό, όχι απλά να μας διδάξει, αλλά και να μπει μέσα μας και να μας θρέψει με το σώμα και το αίμα Του. Αυτό είναι το ζητούμενο και τότε και τώρα! Έχουμε αυτή τη μεγάλη ευκαιρία και αυτή τη μεγάλη δωρεά σε κάθε Θεία Λειτουργία, αλλά και τις τόσες μικρές Ιερές Αγρυπνίες που τελούνται επίσης σχεδόν καθημερινά σε πολλούς Ναούς και βολεύει κυρίως τους εργαζόμενους, να μετέχουμε και να μη αφήνουμε ανεκμετάλλευτα. Η ψυχή μας αναζητά, αισθανόμαστε αυτό το κενό ότι κάτι της λείπει συνεχώς, το θέμα είναι να την ακούσουμε και να την πάμε σε αυτό το «Πανδοχείο» όπως έκανε και Καλός Σαμαρείτης τον άνθρωπο που έπεσε στους «ληστές» και τον άφησαν «μισοπεθαμένο» ώστε με το «λάδι» και τον «οίνο» και τα «δύο νομίσματα» στον Πανδοχέα, ο άνθρωπος να σωθεί και όχι απλά να επιβιώσει βιολογικά αλλά και πνευματικά! Επομένως ας αναλογιστούμε τι λόγο θα δώσουμε στο Θεό όπου ζούμε στην εποχή που μπορούμε να ακούμε ελεύθερα το Λόγο Του Θεού, εμείς να αδιαφορούμε ή να τον ακούμε μεν αλλά να μην τον εφαρμόζουμε! Ας τον ακούμε λοιπόν με καθαρμένα από αμαρτίες και πάθη καρδιές! Αμήν!

*Ο [π. Αντώνιος Χρήστου](#) είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι-Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.